

ELS NOSTRES MASOS (Cont.)

"Jo vull comentar -diu Francisca- que la petició del telèfon ja la tenim feta però que, fins ara, no han passat per ací per vore per on anirà la línia. De veritat que el telèfon ens fa molta falta. Totes les setmanes anem al poble i truquem quatre o cinc vegades per motius de faena, la granja, i d'altres".

Volen manifestar alguna queixa o entrebanc per viure al Mas?

"Home, la veritat és que ací estem molt bé, no sé que dir-te, tal vegada que el servei de correus (ve el de Salzedella) ni de bon tros és eficient. Deixen les cartes com ve bé. Si ve ací cal que jo, després, les repartesca pels altres masos. Tot açò fa que rebem la correspondència prou endarreridament. Per altra banda, ací a la porta del Mas, ens duen el pa (el forner de Tirig) i el peix (el peixero de Penyiscola). La resta de queviures anem al poble a comprar-les. Nosaltres veiem que la Partida s'està despoblant. Llevat del Mas del Tonto, se'n van tots. La manca de serveis pot ser el factor que més incidesca en el despoblament. És una llàstima ja que el Mas és molt tranquil".

...de l'Ajuntament?

No, no temin cap queixa. Precisament l'altre dia va estar José Antonio l'agutzil per arreglar el camí del Mas, però en ser de terra, dura poc: a la primera plouguda es desfà tot el que es va arreglar".

I què treballen principalment, què fan?

"Tenim terra -respon Francisca-: ametlles, oliva, garrofes, un xicotet hortet i bajoques a l'estiu. I tenim també dues granges, una meua i l'altra de la filla i el gendre. Santi, el meu fill,

col·labora en les granges i també va a esporgar".

Què pensen de viure al Mas els seus fills?

"Rosa Maria ho té clar. Només tindrà la casa al poble ja vol anar-se'n allí. Santi és diferent: "al poble estic molt a gust però al Mas estic més tranquil, això no té preu" (em va confessar fa poc de temps)".

Ha canviat molt la Partida de quan eren joves?

"Ja ho crec! -asseguren alternant-se Rogelio i Francisca-, recordo que al Cafè Baix-Terra tots els diumenges hi havia ball amb el piano de manilla. En festes senyalades canviaven el "rodillo" del piano i donaven cançons als joves: uns papers escrits on estaven les lletres de les noves cançons per si vollen cantar-les. Eren unes festes estupendes. Precisament al Cafè Baix-Terra, ens vam conèixer el meu home i jo" -recorda Francisca-.

Al Mas d'En Rieres també hi havia un pianet de manilla tots els diumenges i a la Caseta de Cella tocava l'acordió Paco Brossa, Quelo Valentí, les guitarres de Toni i Coca, etc... Fins i tot a l'Hostal del Blanco també hi anàvem a ballar, a peu, i més cap ací en el temps, amb bicicleta, que no tenia dinamo i tornàvem sense llum.

Alguna anècdota o curiositat?

"Fa uns vuit o nou anys va caure un llamp al Mas i ara fa tres anys un altre que va tombar a mi -diu Francisca- i a Santi a terra i ens va deixar sense forces, com si ens hagueren pegat una pallissa... I és que passa una vena d'aigua per ací baix que atrau als llams -postillà Rogelio-.

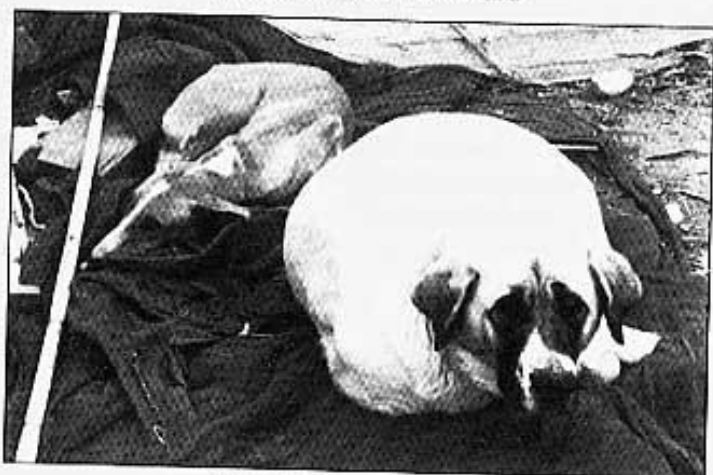
Saps el que passa? -aclareix Francisca- puix que te-

VISTA PARCIAL.

ACÍ VIVIA L'ALTRA FAMILIA.

ELS GOSSOS, RELAXATS.

PAQUITA I ROGELIO TRIANT FOTOS.